

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

กิเลสเกิด ธรรมเกิด

(ขอให้ธาตุขันธ์ของครูบาอาจารย์อยู่ต่อไป ช่วยชาติสำเร็จ และช่วยลูกศิษย์ต่อไปเจ้าค่ะ) ลูกศิษย์หลวงพ่อสังวาลย์เธอ ให้หลวงตาอยู่นาน ๆ จั้นเธอ เอามาแข่งกัน เตี้ยนี้ อายุเท่าไร อายุหลวงตาเท่าไร เอาอายุมาแข่งกันใครนานกว่ากัน อยากให้หลวงตาอยู่นาน ๆ อีกหลวงตามันร่วมร้อยแล้ว นี่ได้กี่ปี (หลวงตาเป็นองค์ที่พิเศษ) วิเศษยัง ไง หาเรื่อง ยุ่งไม่เข้าท่า ช่วยโลกก็ช่วยอยู่แล้ว อยู่ไปจนกระทั่งสิ้นลมหายใจถึงจะตาย ถ้ายังไม่สิ้นลมหายใจไม่ยอมตาย สู้จนสุดชีวิตนะ

เราก็เคยบอกแล้วว่า ในชีวิตของเรามีสองครั้งนี้ ครั้งแรกก็คือช่วยตัวเอง นี่ก็เรียกว่าท่อมเลย ไม่มีอะไรเศษอะไรเหลือไว้เป็นเครื่องอาลัยว่า มีคุณค่ายิ่งกว่าความเป็นพระอรหันต์ อันนั้นฝังหัวใจลึกมากทีเดียว ท่อมลงในจุดคำว่าอรหันต์ ๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้นชีวิตจิตใจจึงไม่มีอะไรมีความหมายยิ่งกว่าอันนั้น แล้วท่อมเลยหลังจากได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น เป็นที่ลงใจอย่างเต็มเหนี่ยวแล้ว ลงจริง ๆ ด้วยนะ จากนั้นก็ก้าวขึ้นสู่เวที อยู่ในป่าในเขาตามถ้ำเงื่อมผาตลอดเลย ไม่ยอมไปกับใคร ถ้าวากรรมฐานแปลกเพื่อนฝูงบ้างก็คือเรา แต่สำหรับหลวงปู่มั่นยกให้นะ ท่านโดดเดี่ยวตลอดเวลา อยู่ในป่าในเขาบรรดาลูกศิษย์ลูกหาเข้าไปฟังฟังอาศัยท่านนี้ ท่านก็ไม่ให้อยู่ท่านไล่ออกไปอยู่ที่นั่น ๆ ท่านอยู่องค์เดียว ๆ

อาจจะเป็นอย่างนี้ละมังที่เป็นเหตุให้ท่านได้รู้พระอริยเวทย์ เวลาท่านถามเราว่าจะไปก็องค์เรบอกไปองค์เดียว โอ๊ย ขึ้นทันทีเลยนะ ท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่านนะ สายนี้ไปตามพระที่นั่งข้าง ๆ ใครอย่าไปยุ่งท่านมหานะ ให้ท่านไปองค์เดียว ๆ อย่างนี้ตลอดนะ พอบอกว่าไปองค์เดียวลาท่านที่ไรนี่ ต้องขึ้นอย่างนี้ตลอดเลย อาจจะเป็นอย่างนี้เพราะท่านดำเนินมาแล้วอย่างนั้นก็ได้อะไรเห็นผลยังงี้ ๆ แล้วเอานั่นมาสอนลูกศิษย์ใช้ไหมละ มาเสริมเราที่ไปองค์เดียว เพราะเวลาเราสืบทราบ โห ท่านอยู่กับใครเมื่อไร ท่านไม่อยู่ เป็นความจำเป็นจริง ๆ พวกพระเข้าไปหาท่าน ท่านให้อยู่ชั่วระยะเท่านั้นนะ ไม่ให้อยู่นาน จากนั้นก็ไล่ออกไปให้ไปอยู่ตามนั้น ๆ ในที่ต่าง ๆ สำหรับท่านเองอยู่องค์เดียว ๆ โดดเดี่ยว ๆ

ตอนที่ท่านอาจารย์ฝั้นท่านเล่าให้ฟังนี้ โอ๊ย ถึงใจเหลือเกินนะเรา ท่านไปจากโคราชท่านอยู่วัดป่าศรัทธารวม ท่านไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่เชียงใหม่ ตอนนั้นเรายังเรียนหนังสืออยู่ พอไปถึงวัดเจติยหลวงวันนั้น วันหลังท่านมาแล้ว เห็นไหมเก่งไหมละ ออกมาจากป่าแล้ว มาที่พอดีท่านอาจารย์ฝั้นท่านกำลังอยู่บนกุฏิ คอยอยู่กับใครไม่รู้ ท่าน

มาจอตลกก็กนี้ แต่ก่อนรลไม่ค่อยมี ท่านจะได้รลมาจากไหนไม่ทราบได้ยีนว่าอย่างนั้น แต่ก่อนรล โอ้ย อดอยากมากที่สุดเลย แต่เพราะท่านเป็นที่เคารพของผู้ใหญ่ทางเจ้าเมืองเชียงใหม่ ท่านเหล่านี้เคารพท่านมากมาตั้งเดิม อาจจะได้รลจากนี้ก็ได้ พอรลมาจอตลกข้างหน้า

นี่ท่านอาจารย์ฝั้นเล่าให้ฟังเองนะ พอมองไป อ้าว นี่ท่านอาจารย์ โดดลงกุฎิเลย หือ ครูจารย์มายังไง ๆ ก็มารับท่านนั้นละ ขึ้นเลยทันที ก็มารับท่านแหละ แล้วครูจารย์ทราบได้ยังไง ทราบไม่ทราบก็จะเป็นไร ว่าอย่างนั้นเลย เอาไปเลย นั่นเห็นไหม ท่านรู้แล้วกลางคืน ใครไปบอกท่านอยู่ในป่าในเขา บึงมาถึงเลย แล้วมันก็เข้ากันได้ตอนไปอยู่กับท่าน พอดคิดว่าจะไปไหน ๆ พอดคิดเท่านี้ พอดตอนเย็นมาเอาแล้วหรือตอนเช้า ที่นั่นไม่ตีสู้ที่นี้ไม่ได้ คือทางนี้คิดแล้วคิดว่าอยากไปที่นั่นที่นี้ ท่านตอบ ที่นั่นไม่ตีสู้ที่นี้ไม่ได้ เจ้าของจะคิดขึ้นเมื่อไรก็ตอบป๊บ ๆ

ที่นี้พออยู่กับท่านแล้ว เพราะความเคารพเทิดทูนทุกอย่าง เพราะความมุ่งมั่นในธรรมทั้งหลาย บวกกันเข้าแล้วรู้สึกมันเต็มมันตื้นในหัวใจได้ไปอาศัยท่าน คิดไปหาท่านอยู่ ๆ ท่านไปรับเราที่หน้ากุฎิเลยนี้มีเหอ ท่านว่านะ ใครไปบอกท่าน เราสืบเสาะถามที่ไหนก็ไม่รู้ ก็เราไม่ได้บอกใครท่านว่านั่น คิดอย่างวันนี้วันหลังท่านก็ไผ่ลมาแล้ว เร็วขนาดนั้นนะ บอกมารับท่าน ครูบาอาจารย์รู้ได้ยังไง รู้ไม่รู้ก็จะเป็นไร ใสอย่างนั้นป๊วะเลย ที่นี้ตอนกลางคืนละซีมานั่งภาวนา กำลังพิจารณานี้ โห้ เวลาจิตมันสว่าง นั่นเห็นไหมละ นี่ละการหาธรรมเห็นธรรม การหาโทษเจอโทษ การหาธรรมเจอธรรมอย่างนี้ ธรรมกับโลก กิเลสกับธรรม มีอยู่ด้วยกันสม่าเสมอมาตั้งกัปตั้งกัลป์ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนเป็นพื้นฐานตั้งเดิมมา ถ้าเป็นน้ำก็เรียกว่าฝั่งนี้ฝั่งธรรม ฝั่งนี้ฝั่งกิเลส มีมาตั้งเดิมทั้งสองฝั่ง

พอจิตพิจารณา ๆ ลงไป ๆ บทเวลามันรวมนี้มันจำไปหมดเลย พอมันจำแล้วก็กำหนดไปหาหลวงปู่มัน ไปท่านจ้อเราอยู่แล้ว ท่านว่านั่นนะ พอจ้อแล้วเราก็หมอบคลานกลับมา วันนั้นจิตมันสว่าง โอ้ย เรียกว่าแทบทั้งคืนเลย ท่านเองท่านก็ไม่ได้นอนสำหรับหลวงปู่มันนะ ท่านอาจารย์ฝั้นก็ไม่ได้นอน รับกัน ญาณต่อญาณรับกันเห็นไหม ละ ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าออกตลาดไม่ได้มีเหอ ของจริงมีอยู่ ออกตลาดไม่ได้มีเหอ ของปลอมเกลื่อนโลกทำไมออกได้ไม่มีใครสะทกสะท้าน แต่ของจริงออกมาขยะแซง มันเป็นบ้ากันทั้งโลก โลกนี้กำลังจะเป็นบ้ากันหมดนะของจริงไม่ยอมรับ

พอตื่นเข้ามา ธรรมดาท่านอยู่กระต๊อบ เขาทำร้านให้ท่านอยู่เล็ก ๆ ท่านไม่ชอบใหญ่โต พอชุกหัวนอนได้พอสำหรับหลวงปู่มัน นี่ละ รุกขมุลเสนาสน์ เข้ากันแฉงเลย

เที่ยว อยู่ตามรุกขมูรรมไม้ นี่ท่านอยู่ในกระต๊อบ ตามธรรมดาท่านจับประตู คือท่านมีอะไรขัดไว้ประตูนิดหน่อย พอแก็กก็เท่านั้นข้างในทางนี้ก็ใส่ประตูออก แล้วก็เข้าไปเอาสิ่งของ เช่น บาตรอะไร ๆ ของท่าน กาน้ำ จะออกไปฉิน วันนั้นพอไปเปิดประตู พอเปิดประตูปั๊บท่านก็ออกมาเลย มายืนอยู่ประตูเลย นี่ท่านอาจารย์ฝั้นท่านพูดด้วยความตื่นเต้น ไม่จิตไม่จางสด ๆ ร้อน ๆ เล่าให้ฟังอยู่ที่วัดอุดมสมพร ยืนก็กัณฑ์ประตูเลยไม่ยอมให้เข้า ทางนี้ก็นั่งคุกเข่าอยู่นี้

เป็นยังไง เห็นหรือยังธรรมอยู่ที่ไหน ศาสนาอยู่ที่ไหน เจริญที่ไหน ใส่เบี้ยเข้าไปก็กัณฑ์ เลยเที่ยว เห็นหรือยังศาสนาเห็นหรือยัง ศาสนาเจริญที่ไหน ๆ เมืองอินเดียเหรอสว่างที่ไหน โอ๊ย ท่านพูดหมุนตัว ๆ เลย พอเสร็จแล้ว ผมดูท่านทั้งคืนเมื่อคืนนี้ ผมไม่ได้นอนนะเมื่อคืนนี้ ก็พอดีกับทางนี้ส่องเข้าไปที่ไรท่านจ้ออยู่แล้ว ก็หมอบกลับมา ๆ เมื่อคืนผมไม่ได้นอนทั้งคืนนะผมดูท่าน เป็นยังไง ที่นี้ความสว่างเห็นแล้วยัง ศาสนาอยู่ที่ไหน อยู่ที่เมืองอินเดียเหรอ วังนั้นนะ ใส่เปรียง ๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่นเที่ยวกรรมฐาน ท่านเด็ด ทีแรกเกี่ยวกับเรื่องเราช่วยเราก่อน คือว่าไปแต่องค์เดียว ก็ได้รับคำเสริมจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านคงจะเอาเรื่องของท่านมาสอนเราเสริมเรา ท่านไม่เคยขัดถ้าว่าเราไปองค์เดียว ขึ้นทันทีเลย เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ชี้นิ้วเลยสาย เพราะมีพระมีเณรนั่งอยู่ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะท่านมหาไปองค์เดียว เท่านั้นละ องค์อื่นตั้งแต่ไปสององค์ท่านยังไม่ยอมให้ไปนะ จะไปก็องค์ ไปสององค์ ถ้าสมควรแล้วท่านเจียบก็ไป ถ้ายังไม่แน่ใจพอว่าจะไปสององค์ ท่านว่าไปทำไม นั่นเห็นไหมละ พอว่าไปทำไมท่านนั้นก็ต้องหยุดก็เลยฝั้นท่านไม่ได้ มันหากเป็นอยู่ในนั้นแหละ

เราว่าไปองค์เดียว ท่าน เอ้อ ขึ้นทันทีเลย ทีไรที่นั่นนะ เพราะฉะนั้นเราจึงเที่ยวกรรมฐานมีแต่องค์เดียวเราทั้งนั้น ไม่ได้ไปกับหมู่กับเพื่อน ถ้าสมมุติว่าไปด้วยกันทีแรกก็แยกกันออก คือออกไปนี้ก็ไปแยกทางกันนั้นเสีย คือออกไปพร้อมกันเฉย ๆ เช่น วันนี้จะออกสององค์หรือสามองค์แล้วก็ไปพร้อมกัน ไม่ได้ชวนกัน พอทราบแล้วก็ไปด้วยกันเลย ต่างคนต่างไป อย่างนี้มีบ้างนะ ส่วนมากเราไปองค์เดียว ออกองค์เดียวเลย นี่หมายถึงว่ามีแฝงอยู่บ้าง เช่น ไปองค์หนึ่งสององค์ไปด้วยกัน ยังไม่ได้แยกกัน ไปแยกกันข้างหน้า องค์นี้ออกทางนั้น ๆ สำหรับเรานี้ออกแล้วก็ไปเลย ๆ ตลอดเวลา

นี่ละเรื่องความทุกข์ความทรมานในการฆ่ากิเลส เราจึงได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบอย่างเต็มปากของเรา เพราะเราได้ขึ้นเวทีผ่านมาแล้วทุกด้านทุกทาง ไม่สงสัยทั้งเหตุคือการดำเนิน ไม่สงสัยทั้งผลที่ได้รับมาน้อย ผ่านเวทีแล้วนี้ขึ้นมาบนเวทีคือหัวใจ หัวใจเป็นเวที กิเลสกับธรรมเป็นนักต่อสู้ขัดกันบนเวที เวทีแรกก็คือใจ เวทีที่

สองคือร่างกาย บอบช้ำถึงร่างกาย บอบช้ำทางจิตใจแล้วยังไม่แล้ว อันที่สองเวทีคือกาย เช่น นั่งมากเดินมากอย่างนี้ อดนอนผ่อนอาหาร นี่ล้วนแล้วตั้งแต่เรื่องทางกาย กระทบกระเทือนทางกาย ส่วนจิตกับกิเลสก็พืดกันอยู่บนนั้น อันนี้ไม่ค่อยจะมีเวลาลงเวทีละ พืดกันไม่มากก็น้อยอยู่กัน หากมีของมันอยู่ในนั้นพูดยาก ๆ นะ

นี่เป็นอย่างนี้ เราไม่ได้คิดว่าเราจะมาเป็นอย่างนี้นะ ที่จะมาช่วยชาติบ้านเมือง เราไม่เคยคิด มีแต่จะเอาเจ้าของให้พ้น พูดอย่างเต็มปากเพราะเป็นอยู่ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่นั้น มุ่งอยากเป็นพระอรหันต์ เรียนหนังสืออยู่เราก็ไม่เคยละนะ เพราะฉะนั้นจึงได้ทำหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ในวัดไหนก็ตาม วัดราษฎร์วัดหลวงวัดอะไรก็ตาม นิสัยอันนี้จะไม่ปล่อยวาง แต่ไม่ให้ใครทราบนะว่าเราภาวนา มันหากเป็นอยู่ในจิตนั่นแหละ

เรียนหนังสืออยู่กับพวกลิงพวกค่างก็อยู่ไปเสีย กิริยาท่าทางเขาเป็นลิงเป็นค่าง เราก็เป็นกับเขาไปเสียภายนอกนะ ธรรมดาพวกปริยัติมีพูดหยอกพูดเล่นกันธรรมดาในฐานะของพระที่คั่นกัน พืดกันธรรมดานี้เรียกว่าลิง ส่วนกิริยาท่าทางที่ปฏิบัติต่อกันในฐานะที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนแขนซ้ายแขนขวาไม่มีผิดมีถูกต่อกัน มันก็หยอกเล่นกันได้ธรรมดาเป็นบางกาล อันนี้เราก็เป็นกับเขาเสีย แต่เรื่องภาวนาเราไม่เคยพูด ไม่เคยพูดเลย ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ก็ปฏิบัติอยู่อย่างนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งออก ไม่เคยพูดเรื่องภาวนาให้ใครฟัง ผังไว้ลึก ๆ

เดินจงกรมกลางคืนก็ไม่ให้ใครทราบ หลบ ๆ ซ่อนเดินกลางคืน เวลาหมู่เพื่อนมาเจออย่างนี้ ทำอะไร อ้อ นั่งนานมันเหนื่อย เปลี่ยนบรรยากาศเดินบ้าง ว่าไปอย่างนั้น ถ้าพูดว่าเดินจงกรมมันແຍ່ທັນທິນะ เราเคยเปลืองนี้ ทำอะไร บอกเดินจงกรม ทือ จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้หรือ คอยกันหน่อยนะ เรียนหนังสือจบเสียก่อนแล้วค่อยไปด้วยกัน ว่าอย่างนี้นะ มันนำโมโหเข้าใจไหม จะว่าอะไรก็พวกเดียวกัน ที่นี้ก็หลบซ่อนไปละนี้พูดถึงเรื่องเราปฏิบัติตัวของเรา เอาจริงเอาจังทุกอย่าง เพราะฉะนั้นกิริยาท่าทางพี่น้องทั้งหลายก็ทราบแล้ว นี่ละกิริยา ที่น้ำมันกลายเป็นกิริยาของธรรมล้วน ๆ แล้ว แต่ก่อนกิริยาอันนั้นกับกิเลส ถ้าว่าโมโหมันโมโหจริง ๆ ว่าเอา-เอาจริง ๆ ว่าซัด-ซัดเลย ว่าต่อย่อยย่อย เป็นแบบโลกเข้าใจไหม ถ้าเป็นแบบโลกมันเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นแบบธรรมนี้มีแต่กิริยาเฉย ๆ แต่ภายในเป็นธรรมล้วน ๆ ต่างกันตรงนี้นะ

ที่นี้กิริยาท่าทางซึ่งเป็นนิสัยเดิมมันก็ไม่ละ ควรเด็ดเด็ด ควรดุดู นี่เป็นกิริยา แต่สิ่งที่เข้ามาบังคับสิ่งที่มาเป็นเจ้าของนั้นมันกลับเป็นธรรมเสียหมด แต่ก่อนเป็นกิเลสธรรมไม่ค่อยมี ถ้าว่าโมโหก็เป็นกิเลสพาดกันเลย ที่นี้ธรรมไม่มีอย่างนั้น ถึงกิริยาท่าทาง

อย่างไรก็สักแต่เป็นกิริยา แต่อำนาจของเมตตานั้นครอบไว้ ๆ จะเด็ดขาดขนาดไหนมีแต่เรื่องความเมตตาคครอบ ๆ ครอบไปเลยก็เลยไม่มี มันต่างกันตรงนั้นเท่านั้นเอง

ทีนี้เวลาเอากันเต็มเหนี่ยวเหมือนว่าตกรกทั้งเป็น ๆ ตลอดมาเลย หาความสุขความสบายไม่ได้ แต่มันไม่ได้ว่าเจ้าของเป็นทุกชั้นนะ ถ้าว่าเจ้าของเป็นทุกชั้นลำบากลำบากนี้มันถอยนะ ทีนี้มันไม่เคยคิด มันทุกชั้นขนาดไหนก็ทุกชั้น ความมุ่งมันมันอยู่จุดนั้น มันก็บินใส่นั้น ๆ ตลอดไปเลย จนกระทั่งพูดให้มันเต็มยศก็ว่ามันลงเวทีแล้ว หมูเพื่อนเกาะตลอดเวลา หลบหลีกหมูเพื่อน เหมือนนักโทษเหมือนผู้ต้องหา ไปที่ไหนไม่ได้หมูเพื่อนคอยเกาะคอยยึด หลบหนีไปอยู่นี้ประมาณอาทิตย์สองอาทิตย์ หลบไปอยู่นั้น แล้วหลบไปอยู่นั้น ๆ อย่างนั้นตลอดนะ หมูเพื่อนเกาะ

อันหนึ่งอาจจะได้จากคำพ่อแม่ครูจารย์ที่วาก็ได้นะ ประการหนึ่งก็เห็นกิริยาของเราอยู่แล้ว กิริยาทำทางเป็นยังไง หมูเพื่อนก็หากเป็นเองนั่นแหละ ความเกรงขามเป็นเอง มันหากเป็นเองนั่นแหละ เพราะกิริยาของเราไม่เคยอ่อนแอท้อแท้ อยู่กับครูบาอาจารย์หมูเพื่อน คอยแคะคอยเคียนตลอดเวลา เช่น พ่อแม่ครูจารย์อยู่หนองผือนี้เราเหมือนกับว่าเป็นรองเจ้าอาวาสอยู่ลับ ๆ นั่นแหละ แต่ไม่ได้บอกนะ พระเณรมากแล้วเรามากกว่าท่าน เพราะเราเป็นคนสอดส่องดูแลพระเณร ใครไม่ดียังไงเรียกมาเตือน ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับเราหมด ให้ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เพราะพวกเรามาเอง ท่านไม่ได้ไปหาอาราธนาขิมนต์มา ครั้นมาแล้วอย่ามาทำความหนักอกหนักใจให้ท่าน เราก็คิดเห็นใจอย่างนั้น จึงต้องคอยดูแลหมูเพื่อนตลอดเวลาอยู่อย่างนั้นตลอด หนัก

อยู่กับหมูกับเพื่อนนี้เราหนักมากทีเดียว เป็นหูเป็นตาทุกอย่างเลย เวลาอยู่กับท่านก็เป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลาออกจากท่านเอาละทีนี้แหละ แล้วใครจะมาทะเลาะกับเราได้ไม่มีพระเณรเราพูดจริง ๆ กลัวยรองพ่อแม่ครูจารย์มันลงมา เพราะกิริยามันเหมือนเสือ พอตบตบเลย เด็ด ๆ จริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเราเป็นอย่างนั้น เวลาออกท่านก็รู้ละซีครูบาอาจารย์อย่างหลวงปู่มั่นท่านก็รู้ละซี กิริยาของเราเป็นยังไง เพราะฉะนั้นเวลาไปองค์เดียวท่านถึงไล่เลย เสริมเลยเทียว เอ้า ไป ๆ เป็นอย่างนั้น ทีนี้หมูเพื่อนไม่ยุ่งเราก็ไปเด็ดขนาดนั้นละ เด็ดตลอด ๆ เลย มาที่ไรมีแต่หนังห่อกระดูกลงมา ลงมาจากภูเขาหนังห่อกระดูก คือมันจะตาย กินหรือไม่กินมันไม่สนใจ ถ้าลงได้ขึ้นเวทีแล้วก็วันค่อยกินข้าว ไม่อย่างนั้นไม่เอา เพลินกับเรื่องภาวา

อดอาหารนานเท่าไร ๆ ร่างกายอ่อนเท่าไร ๆ ธรรมยิ่งขึ้น ๆ สองอย่างนี้มันพืดมันเหวี่ยงกันมันต่อสู้กัน ทางธาตุชั้นธัมมันก็จะตาย แต่ทางจิตใจเวลาให้ขบให้ฉันทแล้วพอร่างกายมีกำลังบ้างแล้ว จิตใจมักมีลักษณะอึดอาดเหมือนกับรถบรรทุกของหนัก มันก็รู้ ทีนี้พอร่างกายเบาลงมากเท่าไร ๆ ร่างกายอ่อนเท่าไรจิตยิ่งตืดตึง ๆ พอถึงเวลาที่

ฉันทางด้านจิตใจไม่อยากฉัน ทางด้านร่างกายก็จะตาย ตกลงก็ผ่อนหนักผ่อนเบา บางทีก็ขึ้นภายใน ขึ้นภายในที่เราจับได้ชัด ๆ ก็คือว่า เราเดินไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน กำหนดว่าจะไปให้ถึงหมู่บ้านเขา คือก่อนที่จะฉันวันไหนกำหนดเสียก่อน ถ้าวันนั้น ๆ เราค่อยฉันนี้จะเดินทางถึงหมู่บ้านเขาใหม่บิณฑบาต กำหนด ๆ กะว่าพอถึงในวันนั้น เอา วันนั้นไปฉัน

พอถึงวันนั้นแล้วไปมันยังไม่ถึงบ้านเขาอะ ไปพักอยู่กลางทาง เหน็ดเหนื่อยก้าวขาไม่ออกมันอ่อนขนาดนั้น เพราะอดอาหารหลายวัน ไม่ใช่อดธรรมดา ฉันวันหนึ่งหรืออย่างมากสองวัน ถ้ามันอ่อนมากจริง ๆ ก็ให้อีกสักวันหนึ่ง ธรรมดาจะมีแต่วันเดียว ๆ ฉัน แล้วหยุดหายใจเลย ๆ ไปเลย ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วมันก็อ่อนมากร่างกาย พอไปถึงกลางทางกำลังไปไม่ไหวแล้ว นั่ง ทางนี้ขึ้นแล้วที่นี้ นี้เรียกว่ากิเลสเกิดไม่ใช่ธรรมเกิด พอเรานั่งปั๊บสักเดี๋ยวจนขึ้นมาเป็นคำ ๆ เลยภายในใจนี้ นี้เห็นไหมท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นแล้วนะ นี้เรียกว่ากิเลสเกิด นี้มารจะทำให้เราท้อถอยอ่อนแอหรือท้อใจ คือกลัวตายนั่นเองพูดง่าย ๆ

ท่านกำลังจะตายรู้ไหม พอทางนั้นขึ้นปั๊บดับลงไปปั๊บ ทางนี้ก็ขึ้นรับกันเลย อ้อการกินนี้กินมาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นเห็นไหมมันแก้กัน ดัดผิงเลย นี้ละคราวหลังนี้เรียกว่าธรรมเกิดแก้กัน ละคราวก่อนเป็นกิเลสเกิด ละคราวหลังนี้ธรรมเกิดแก้กัน ๆ ไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ นี้เราพูดถึงเรื่องเราประมวลมาถึงเรื่องความเรสสมบุกสมบัน ที่ได้ลำบากลำบากมากที่สุดนี้เป็นเวลา ๙ ปี โห เหมือนไม่ได้สัมผัสมานานะ หนักมากจริง ๆ เพราะเอาจริงเอาจังทุกอย่างตามนิสัยของตัวเอง จริงทุกอย่าง ถ้าลงได้ทำอะไรแล้วไม่มีอ่อน

ออกจากรั้วมาแล้วเพื่อนฝูงก็เกาะ ๆ ก็สอนหมู่เพื่อนมา ลำดับแรกก็สอนพระเสียก่อนอยู่ในป่าในเขา ครั้นต่อมาก็มาเกี่ยวกับโยมแม่ ที่นี้มันก็เกาะเต็มวัดอย่างนี้ นี้ก็ยังไม่แล้ว บ้านเมืองเป็นยังไง ๆ กระเทือนมาทางนั้น กระเทือนมาทางนี้ หลายด้านหลายทางมีแต่กระเทือนเรื่องบ้านเมืองจะล่มจะจม เอ้ ยังไงกัน ๆ คิดแล้ว นี้ละเหตุที่จะได้เคลื่อนออกมาไม่ใช่อะไรนะ แต่ก่อนอยู่ธรรมดา ๆ พูดแง่ใดมาก็แต่แง่บ้านเมืองจะจม ๆ หากความเป็นมงคลไม่ได้ มีแต่เรื่องจะจม คนทั้งประเทศจะจมเพราะคนสองสามคนเท่านั้น ฟังแล้ว ๆ มันสะเทือน ๆ

เอา ถ้าพูดถึงเรื่องดอลลาร์เขาเหยียบหัวเรา ของเขาดอลลาร์เดียวฟาดเราไป ๕๖-๕๗ บาทว่าไง หัวเรา ๕๖-๕๗ คนถูกตีนเขาตีนเดียว ดอลลาร์ ๆ เดียวนั้นเหยียบ ๆ แล้วก็ติดหนี้เขาเท่าไร เรายังไม่สัมผัสลูกศิษย์มาพูดเรื่องราวให้ฟังที่เขาไปเอามาจากต้นข้าวที่ถูกต้อง ว่าเมืองไทยเราเวลานี้คิดเฉลี่ยแล้วติดหนี้ต่างประเทศอยู่ คน ๖๒ ล้านคนติด

หน้าเขาคณะ ๕ หมื่น โถ ยิ่งกระเทือนใหญ่ นะ แล้วการก่อการสร้างอะไรล้มเหลว ๆ ทุกแห่งทุกหน มันบอกเข้ามากระเทือนเข้ามา ๆ หน้าเรื่อย เอ้ ยังไง ๆ พิจารณา

อ้าว พูดให้มันเต็มเหนี่ยว พิจารณาเรื่องจะหาทางออก จะหาทางออกแบบไหน ๆ พิจารณาออกไปหมด แล้วย้อนเข้ามา ๆ หาทางไหนก็ได้ ๆ ย่นเข้ามาจนกระทั่งถึงตัวเราเอง พอบินไปแคบ ๆ ก็ตาม พอบินไปได้เอาบิน ที่มันโล่งมันปิดตัน โล่งแล้วปิดตัน โล่งตรงไหนปิดตันตรงนั้น ๆ ไปได้ยังไงโล่งกับปิดตัน โล่งกับความล่อ ปิดตันนั้น ความฆ่าความสังหาร ล่อไปสังหารมีอย่างเธอ ย่นเข้ามา ๆ จึงมาถึงตัว คับแคบแต่ไม่ตีบตัน พอหลวมตัวก็เอาเท่านั้นละที่นี้ หาที่ไหนไม่ได้แล้ว เพียงพอหลวมตัวนี้ เอาแค่นี้ก็เอา มันไม่กว้างก็ไม่กว้างเสียก่อน แต่มันหลวมตัวก็เอาละ จากนั้นก็ประกาศเท่านั้นซี จึงได้ออกช่วยโลก นี่เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

ครั้นออกมาก็ตั้งพี่น้องทั้งหลายเห็น ได้เงินมาทำอะไร ๆ จากพี่น้องทั้งหลาย เราก็จะมอบเข้าคลังหลวง เป็นเรื่องของอรรถของธรรมของพระล้น ๆ ไปเลย ไม่ได้เกี่ยวกับการบ้านการเมืองการกินการกินอย่างนั้นะ ที่นี้เวลาเอาเข้าไปแล้วมันไม่เป็นอย่างนั้นซี มันไปโดนเอาพวกยักษ์พวกผี มันก็ขัดกันเท่านั้นซี เรื่องราวมันถึงได้เป็นขึ้นมา ก็เห็นอย่างนี้ละ มีเจตนาเมื่อไร เหตุการณ์บังคับให้เป็นก็ต้องเป็นคนเรา นี่เรื่องราวนี้เป็นลำดับที่สอง

นี่เราก้ตั้งหน้าตั้งตาช่วยจริง ๆ นะช่วยบ้านเมือง ทุกสิ่งทุกอย่างเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดทุกอย่าง เพื่อช่วยบ้านช่วยเมือง เช่นเดียวกับเราเด็ดกับตัวของเรา จึงได้มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายพูดออก ๆ อยู่อย่างนี้เอง ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ได้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติหน้าที่การงาน ขอให้มึหลักแหล่งบ้างเถอะ ชาวไทยเรารู้สึกว่าเหลวไหลเหลวไหลมาก นี่เอาธรรมมาจับ เราในฐานะเป็นครูเป็นอาจารย์สอน ผิดพลาดตรงไหนอ่อนแอตรงไหนก็สอนก็บอก เพื่อจะได้ฟิตตัวขึ้นให้เข้มแข็งขึ้น เช่น หลักขนบประเพณีอันดีงามของชาติไทยเรานี้ รู้สึกจะไม่ค่อยมีเหลือนะเวลานี้ ลูกพวกคนไม่มีศาสนา พวกเปรตพวกผีพวกคึกพวกคะนองมันกินมันกินไปหมดทุกอย่าง การอยู่การกินทุกอย่าง การแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นเปรตเป็นผีไปตามเขาหมด ขนบประเพณีอันดีงามไม่มี

แล้วอะไรมาคว้ามับ ๆ นี่เสียมากเมืองไทยเรา ไม่ค่อยมีหลักมีเกณฑ์อะไรเลย นี้เรียกว่าไม่มีหลักใจ ถ้ามีหลักใจ ลูกเขาเป็นลูกเขา ลูกเราเป็นลูกเรา เท่านั้นพอ เรารักลูกเรา เราเลี้ยงดูลูกเรา ลูกเขาเป็นลูกเขา เขาเลี้ยงดูของเขาเอง เขารักของเขาเอง ลูกของเราหลานของเรา วงศ์สกุลของเรา เป็นลูกเป็นหลานเป็นวงศ์สกุลของเรา เราเลี้ยงดูรับผิดชอบของเราเอง เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วมันก็เป็นวรรคเป็นตอน เป็นกลุ่มเป็นก้อนเป็นคนละสัดละส่วน มันก็ต่างคนต่างมีหลักด้วยกัน เขาก็มีความรู้สึกอย่างนั้น เราก็มึ

ความรู้สึกอย่างนั้น ต่างคนต่างตั้งหลักขึ้นเป็นหลักเกณฑ์แห่งตัวเอง เอาลูกกับพ่อกับแม่เป็นหลักเกณฑ์ ทั้งบ้านทั้งเมืองต่างคนต่างเอาลูกเอาพ่อเอาแม่เป็นหลักเกณฑ์ ต่างอันก็แน่นอนหมั่นคงขึ้นมา ต่างคนต่างมีหลักเกณฑ์มาละเคล้ากันเข้าก็เป็นคนมีหลักเกณฑ์

นี้ชาติไทยของเราก็เหมือนกัน อะไรเข้ามา ๆ ก็ตามเราต้องดูเสียก่อน นั้นของเขา นี้ของเรา นั้นลูกเขา นี้ลูกเรา นั้นสมบัติเขา นี้สมบัติเรา เวลาอะไรเข้ามาผ่านจะมากระทบกระเทือนกับสมบัติของเราคือลูกของเราอย่างไรหรือไม่ ถ้าไม่มากระทบกระเทือนจะเป็นการส่งเสริมลูกของเรา เอ้า เอามา ถ้าจะเป็นการทำลายลูกของเราสมบัติของเราในบ้านของเรา นิสัยตลอดจนบประเพณีของเราแล้ว ตัดออก ๆ นั้นจึงเรียกว่าคนคัดเลือก นี้อะไรมาคว้ามับ ๆ เห็นของเขาดีกว่าของเรา เห็นลูกเขาดีกว่าลูกเรา ทุกอย่าง ๆ เมื่อเห็นของเขาดีกว่าของเราแล้วก็วิ่งตามเขา วิ่งตามเขามันจะมีเวลาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ได้ยังไง ต้อย ๆ อยู่อย่างนั้น ให้พากันคิดบ้างนะสิ่งเหล่านี้

เราเป็นคนไทยทั้งชาติ อ่อนแอมากในเรื่องชนบประเพณีอันดีงามและหลักใจไม่ค่อยมี เหลวไหล ๆ ตลอด บอกชัดเจนอย่างนี้ละธรรม ธรรมท่านมีหลักมีเกณฑ์ของท่าน ต่างคนต่างมีหลักมีเกณฑ์ด้วยกัน พากันยึดกันถือ สิ่งใดที่เป็นสมบัติของเราให้ต่างคนต่างทะนุถนอม ต่างคนต่างส่งเสริมกัน เมื่อคนหนึ่งได้รับการส่งเสริมแล้วมันมีแก้ไขที่จะผลิดขึ้นมา ไม่ว่าสินค้าสินขายสิ่งใดก็ตามขายไปได้เงินได้ทองเข้ามาบำรุง มันก็มีแก้ไขคนเรา เมื่อมีแก้ไขแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาผลิตของนี้ดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้วเมื่อนอกสู้ไม่ได้ถ้าเรามีแก้ไขเสียอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มีแก้ไขเหลวไปตลอดนะ ให้พากันจำเอาไว้ข้อนี้ละ

โธ่ มันทุกซังจริง ๆ นะ ธรรมะนี่ดูจริง ๆ ดูจริงสอนจริงด้วย ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าจะกลัวกับอะไร จะกลัวกับอะไร ไม่มีเรื่องธรรม เหนือตลอด เรื่องธรรมเหนือตลอด ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัวว่าอะไรทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของสมมุติ ธรรมเหนือสมมุติแล้ว วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละนะ มันก็มากพอสมควรแล้ว เท่านั้นละ

เมื่อวานทองคำได้ ๑๑ บาท ๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๒ ดอลลาร์ วันมากวันน้อยติดเครื่องพักเครื่องเร่งเครื่องเป็นลำดับล่าตาไป

ลูกศิษย์ ขอถวายดอลลาร์ ๒๐๐ ดอลลาร์ บุชากันท์เทศน์หลวงตาเจ้าคะ ของหนู ๑๐๐ ของพ่อบ้าน ๑๐๐ ค่ะ

หลวงตา โห ได้ตั้ง ๒๐๐ เหนอ ไม่ใช่เล่นนะนี่อะอะมา ๒๐๐ แล้ว ตั้งเค้าได้ ๒๐๐ แล้ว คณะลูกศิษย์ทางกรุงเทพฯ และสวนแสงธรรมที่ได้นำอาหารแห้งมาถวาย

หลวงตาเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ที่ผ่านมามีปัจจัยที่เหลือถวายเพิ่มอีก โถ ตั้งมากมาย เราจะต้องไปเรียนหลักสูตรใหม่มั้ง เราอ่านยังไม่ถึงมัน ได้มีปัจจัยมาถวายเพิ่มอีก ๑๒๐,๐๐๐ บาทใช้ใหม่ (ใช้ครบผม) เราอ่านผิดเราจะไปเรียนใหม่มาอ่าน ทางนี้ให้เตรียมหาเงินไว้เราเรียนมาเราจะได้วิชาสูงใช้ใหม่ เงินต้องสูงซิ ไม่งั้นไม่สมเกียรติเรา เราเรียนมาสูงเข้าใจใหม่ เอาละพอใจ พอใจกับคณะลูกศิษย์วันนี้ได้เงินตั้ง ๑๒๐,๐๐๐ แล้ว (ถวาย ๑๐๐ ครั้ง) เอนั่น ๓๐๐ แล้ว

ลูกศิษย์ ขอรบกวนขอมาหลวงตาเจ้าค่ะ พระจากอเมริกาฝากถวายนาฬิกา สำหรับพระใช้เจ้าค่ะ

หลวงตา ฝากถวายหลวงตา แล้วมาขอมาอะไรละ

ลูกศิษย์ หลวงตาอย่าฟังดูเจ้าค่ะ

หลวงตา มันพิลึกกะมองเห็นหน้ากลัวแล้วกลัวดู ทั้ง ๆ ที่กำลังนอนหลับครอก ๆ มองเห็นกลัวแล้วกลัวดู คนหลับอยู่ยังจะมาดูได้เหรอก กลัวขนาดนั้นนะ โห เอาละไม่ดู จะให้รางวัลด้วยช้านะ ให้รางวัลเลย วันนี้เลยพูดเรื่องอะไรกุด ๆ ด้วน ๆ ความจดความจำมันตัดเรื่อย ๆ นะ เรื่องหลวงปู่ฉันนี่เห็นใหม่ละท่านอย่างนั้นละ ท่านนั่งอยู่กุฏิท่าน จิตของท่านอาจารย์ฝันสว่างจำขึ้นทางนั้น เห็นใหม่ละจิตรูจิตใหม่พิจารณาซิ ธรรมดาที่ว่าท่านคิดอะไรที่จะไปนี้มาเดือนแล้ว ที่นั่นสู้ที่นี่ไม่ได้ขึ้นเลยนะตัดบทยเลย อย่าไปสู้ที่นี่ไม่ได้ คืออยู่กับท่านนี้ดีกว่าที่จะไปอยู่ที่ไหน ท่านคิดว่าท่านจะไปที่นั่น ๆ ที่นั่นสู้ที่นี่ไม่ได้ ทางนี้ก็หมอบ

บทเวลาจิตนี้สว่างขึ้นทางนั้นจำ โห ตอนเข้ามาเปิดประตูแล้วไม่ยอมให้เข้า ยืนต้นประตุนั้นขัดเปรี้ยว ๆ ศาสนาเจริญที่ไหน รู้ที่ไหน เห็นแล้วยังเห็นศาสนา ศาสนาอยู่ที่ไหน ๆ หรือเมืองอินเตียขัดกันเลย นั่นเห็นใหม่ท่านรู้ขนาดนั้น เสร็จแล้วท่านก็ขมวดลง มาว่าผมไม่ได้นอนนะเมื่อคืนนี้ ดูท่านทั้งคืนนั้นแหละ ทางนี้ก็ดู ต่างคนต่างดูกัน ทางนี้ดูแบบหมอบ ทางนั้นดูแบบแมวเข้าใจใหม่ เห็นใหม่จิตเวลามันสว่าง ก็อย่างที่ว่าท่านอาจารย์ฝันมาวัดเจตีย์หลวงท่านก็ทราบทางนั้นแล้ว ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อละ ก็ท่านเห็นอย่างนั้นท่านรู้อย่างนั้น ท่านปฏิบัติอย่างนั้น

เหมือนคนตาบอดทั้งศาลานี้ เอา ยกตัวอย่างนะ เหมือนคนตาบอดทั้งศาลานี้ อยู่ด้วยกันบอดทั้งหมด แล้วมีคนตาดีคนเดียว คนตาดีนี้เขาเดินไปนี้ มีต้นเสาที่ต้นก็ตาม เขาจะหลบเสาดันนี้หลบเสาดันนั้น ผ่านออกทะเลศาลาแล้วจึงเป่านกหวีดปัดทางนั้น ให้พวกนี้วิ่ง พวกตาบอดวิ่ง คนนี้ชนต้นนั้นคนนั้นชนต้นนั้น ชนนอนดาราตาอยู่นี้ ไปไม่ได้ ลักคนเข้าใจใหม่ข้อเทียบเคียง นี้ละเป่านกหวีดปัด รีบด่วน ก็รีบด่วนชนต้นเสา มันไม่

ไปนั้นละคนตาบอด เอาเป็นประมาณได้ไหม คนตาดีออกไปแล้วไปอยู่โน้นแล้ว เรียกคนตาบอดมาเป่านกหวีดปืดเอารีบ ๆ ก็ชนต้นไม้ น้อย่างนั้นนะ เอาละพอ

เป็นยังไงละข้อเปรียบเทียบ เป่านกหวีดเรียกคนตาบอดให้รีบด่วนเป็นยังไง คนตาดีไปยืนอยู่โน้นแล้ว แล้วเป่านกหวีดเรียกคนตาบอด เอามารีบด่วน ฟังเสียงปิ้งปิ้ง ๆ คือหัวชนต้นไม้ แทนที่มันจะไปหาโน้นมันไม่ไป มันเข้าหาต้นไม้ นั่นละคนตาบอด บอกไปสวรรค์นิพพานเป่านกหวีดปืด ๆ ให้ไปสวรรค์นิพพานมันลงนรกปิ้งปิ้ง ๆ เข้าใจไหม เข้าได้ไหมข้อเปรียบเทียบเป่านกหวีด พวกเรามันพวกปิ้งปิ้ง ๆ วิ่งตามเสียงนกหวีด

วันนี้ได้หลายดอลลาร์ ๓๐๐ กว่าดอลลาร์แล้วนะ แล้วทองคำได้ ๒ บาท ๕๐ สตางค์ ขึ้นทุกวันแหละ มาทางนี้ขึ้นทุกวัน ถ้าเราไปทางโน้นก็ขึ้นทางโน้น ขึ้นทางโน้นขึ้นทางใหญ่ ขึ้นมากขึ้นทางนี้น้อยแต่ขึ้น หัวหน้าไปทางไหนขึ้นทางนั้นเรื่อย ๆ ไอ้หวังให้ดีนะ นั้นไปทางโน้นให้เอาหนังสือสักเล่มไปอย่าให้มันไปนะต่อไปนี้ มันมีกระต่ายมีลูกเต้าอยู่หลายตัว มันจะไปทำลายลูกกระต่าย ที่นี้ต้องชุ่มมันเลย โห ไม่ได้นะ ไอ้หมาตัวนี้มันเอาจริงด้วยนะ เจอที่ไหนกัดเลยไม่ถอย จึงต้องได้ระวังกันให้มากหมาตัวนี้กับไอ้ดำ ๔ ตัวเหมือนกันนะ อันนั้นยิ่งเร็ว เพราะหมานี้เป็นพันธุ์เยอรมันเขาเลี้ยงไว้สำหรับล่าสัตว์ ล่าหนู เก่งมาก

เพราะฉะนั้นเวลามันเข้าไปนี้มันได้แทบทุกทีนะมันเข้าไปที่ไร บางที่ได้ถึงตะกวด มันกัดตะกวดได้นะมันไม่ได้กลัว จนพระองค์หนึ่งนี้ได้หนีจากวัด เพราะหมา ๔ ตัวนี้หมาไอ้ดำไอ้หนึ่ง ไอ้สอง ไอ้สาม ไอ้สี่ มันเป็นหมาดำด้วยกันแล้วลูกแม่เดียวกัน ๓ ตัวตัวหนึ่งมาก่อน มันไปติดพระอยู่ข้างในกุฏิพระอยู่ข้างใน ครั้นเวลาไปติดพระ พระไล่ออกมามันไม่ยอมมา พระไปไหนตามไป ทีนี้สัตว์เข้าไปนั้นไม่ได้นะ ไล่กัดแหลก แล้วจะทำยังไงจะแก้ไขยังไง ตกลงเลยต้องให้พระองค์นี้หนีจากวัด มันจำเป็นจะทำยังไง เอาพิจารณาซิ เรื่องการพิจารณาผมก็เห็นอย่างนี้แหละ ตกลงเลยต้องให้ท่านหนีเสียก่อน แล้วหากว่าจะมาก็มาที่หลังเอา คราวนี้เป็นอย่างนี้ไล่มันไม่ออกมันอยู่ด้วยบริเวณนั้น ทีนี้สัตว์เข้าไปแถวนั้นไม่ได้มันไล่กัดแหลกหมด

จะทำยังไงไปไหนจะตามมาเรื่อย ๆ แหะมันติด ตกลงพระองค์นั้นเลยได้หนีจากวัดนะ พอมาคราวหลังเปลี่ยนกุฏิไปอยู่กุฏิอื่น ทำท่าไม่รู้จึกกับหมา ๓-๔ ตัวมันเลยเฉยเตี้ยนี้ค่อยอยู่ได้นะ พระก็อยู่ได้ หมาก็อยู่ได้ อ้าว พูดให้มันถึงเหตุถึงผลก็มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ถึงขนาดได้ไล่พระออกจากวัดทั้ง ๆ ที่ไม่มีความผิด คือหมามันติด ไปไหนมันติด ถ้ามันไปอยู่ที่โน้นแล้วสัตว์ตัวไหนเข้าไปมันไล่กัด ๔ ตัวนี้ จึงต้องได้เอากันแบบนั้นไล่พระหนีเสียก่อน มาคราวหลังเปลี่ยนกุฏิใหม่แล้วไม่คุ้นกับหมาอีกเลย หมา ๓-๔ ตัว

ไม่คุ้นกันเหมือนว่ามาคนละโลก อย่างนี้ค่อยอยู่ได้นะพระองค์นั้น เขาก็ไม่ติดใจนะมาเที่ยวสอง คือพระท่านไม่เล่นด้วยเลย ท่านเฉย มาทำอะไรท่านก็เฉย สุดท้ายเขาก็ถอย

เมื่อวานนี้ไปส่งสิ่งของภูเรือ นั่นก็รถแอมบูแลนซ์รถพยาบาลไม่มี มีรถ ๒ คัน ๆ หนึ่งใช้ไม่ได้เลย ยังเหลืออยู่คันเดียว เราก็เลยให้คันหนึ่งเมื่อวานนี้ เวลานั้นกำลังสี่ ๒ คันนะ คันหนึ่งที่บ้านแท่น รถพยาบาล แล้วก็ภูเรือคันหนึ่ง เวลานั้นสี่พร้อมกัน ๒ คัน แล้วเอ็กซ์เรย์ สหัชชันท์ ไม่มีเวลานะเราต้องได้ตบเอาไว้ไม่งั้นไม่ได้นะ เข้ามาทุกด้านทุกทางรอบวัดเลย เราต้องตบเอาไว้ ๆ ให้อันหนึ่งอันดับสองต่อไป อันไหนมีความจำเป็นมากก็ให้อย่างที่ภูเรือนี้ เราก้ให้เลยเมื่อวานนี้ไม่อึดไม่เอื้อน ใ้เลย ทั้ง ๆ ที่เราก้ไม่มีเราให้เลย ภูโถกกันไปอย่างนั้นแหละ

คุณหญิงก็คงจะชินแล้วกับภาษาอันนี้ คงจะชินแล้วมั่งกับภาษาในวัดป่าบ้านตาด ยังไม่ชินก็ต้องมาฝึกหัดเรื่อยนะ กิริยามารยาทคำพูดคำจาภาษาของป่ากับภาษาของชาวกรุงต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงต้องมาเรื่อยๆ แหละจะได้เข้าเนื้อเข้าหนังไป ภาษานี้จะได้เข้าดี

ทุกคนให้เตือนกันนะ ที่บอกแล้วนะ ไอ้หมื่อย่าไปคุ้นกับมันแต่นี้ต่อไป มันมีลูกกระต่ายแล้วจะเกิดเหตุ เราเป็นห่วงมากนะ ไปดูเรื่อยกลัวจะบกพร่อง เดี่ยวมันเอาลูกกระต่ายไปกินแล้วไม่ได้นะ เราเข้มงวดกวดขันมากทางนี้ก็เหมือนกันทางนี้แมว (สาย ๆ มันเข้าไปเรื่อย) มันเข้าไปเรื่อยก็ซัดเรื่อยซิหนังสะตึก คือหนังสะตึกไม่ได้ยิงหมาแหละ ยิงขู่ เข้าใจไหมใส่เปี้ยะมันวิ่งเลยมันกลัว ในวัดนี้พระมีหนังสะตึกทั้งนั้นแหละ แต่ไม่เคยยิงถูกหมา มีแต่แค่กเท่านั้นก็เปิดแล้ว ๆ ไม่ได้ถูกมันง่าย ๆ แหละ เพราะไม่ได้ยิงใส่มัน คือพวกนี้มันกลัวหนังสะตึก พอยิงแค่นี้ก็ไปเลยแผ่นเลย ต้องมีไว้ขู่ไม่งั้นไม่ได้เพื่อรักษาความปลอดภัยของสัตว์ พระท่านมีไว้อย่างนั้นละ ถ้าไปไม่เข้าทำเดี่ยวหนังสะตึกปาไปแล้ว พอแค่นี้ก็วิ่งกลับเลย ไม่สู้กับหนังสะตึก กลัวมาก

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd